

Nina Valls

Com explicava Lenke Kovács a [«La recepció de Shakespeare a Catalunya»](#) en aquesta mateixa revista ara fa catorze anys, Salvador Oliva forma part de la respectable nòmina d'autors catalans que han contribuït a la difusió de l'obra del cèlebre escriptor anglès. Kovács relata que l'any 1949 la BBC va emetre el programa «Per què Shakespeare en català?», «en què Sir Henry Thomas, director de la Biblioteca Nacional del Museu Britànic, estudiós d'espanyol i catalanòfil, va lloar la contribució dels traductors catalans en la difusió de l'obra de Shakespeare».

Salvador Oliva té el mèrit de ser l'únic traductor català que ha traduït tota l'obra dramàtica i poètica de William Shakespeare (1564-1616), composta per trenta-set obres. Ha estat una tasca ingent que l'ha acompanyat tota la vida professional com a traductor. A més, fruit d'aquesta labor, ha obsequiat el públic català amb l'assaig *Introducció a Shakespeare*, una obra divulgativa, rigorosa i apassionada, perfecta per iniciar-se en el gaudi i coneixement de l'obra del prolífic escriptor (Empúries, 2000, premi Octavi Pellissa 1998). A més de Shakespeare, Oliva ha traduït obres de W. H. Auden, Lewis Carroll, Washington Irving, R. L. Stevenson, Dylan Thomas o Oscar Wilde. I, més enllà de la traducció, ha estat professor a la Universitat de Girona durant gairebé quaranta anys, alhora que ha conreat l'assaig i la poesia. Ha publicat diversos estudis sobre mètrica catalana i un *Tractat d'elocució* (2006). Les seves últimes obres publicades són *Epístoles a Josep Carner* (2018) i *Poesies reunides* (2022), volum en el qual ha aplegat la seva obra poètica que voldria que es conservés.

Un encàrrec imponent

En Oliva, la traducció no va ser una cosa meditada. Va iniciar-se en l'ofici com una manera de guanyar-se les garrofes, però ben aviat s'hi va aficionar. «Fa tants anys que ho tinc una mica boirós, però sí que recordo que vaig començar quan era estudiant simplement per guanyar diners. Sempre eren traduccions literàries o d'assaig, de l'anglès i el francès. Però penso que, després, immediatament, hi vaig agafar gust».

Fou al principi dels vuitanta, quan tenia trenta anys, que li va arribar l'encàrrec de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRT) de traduir les obres de Shakespeare arran de la producció de la BBC que s'havia d'emetre per TV3. «Segurament no m'hauria plantejat traduir Shakespeare si no m'ho haguessin

proposat, perquè, quan m'ho van demanar, em vaig espantar molt. Shakespeare és Shakespeare. Fa impressió! Fins i tot els vaig dir: mira, farem una prova amb *Romeo i Julieta* i, si us agrada, tirem endavant, i, si no us agrada, ho deixem. Els va agradar i vam continuar». L'única condició que Oliva va posar va ser que la traducció fos en vers.

Oliva ja coneixia l'obra de Shakespeare. L'havia vista al teatre en llengua original. «És curiós perquè jo acabava d'arribar d'Anglaterra. Vivia a Nottingham i freqüentava el Nottingham Playhouse, el teatre principal de la ciutat. I, allà, justament, hi vaig poder veure pràcticament totes les obres de Shakespeare representades. Un cop les companyies havien actuat en aquell teatre, se n'anaven a Londres. Això vol dir que la qualitat de les representacions era molt alta. Per tant, em va anar molt bé».

L'ordre de les traduccions seguia el de la sèrie The BBC Television Shakespeare, que no era el cronològic, sinó que alternava les obres més conegudes amb les que no ho eren tant. No obstant això, el ritme que imposava la televisió era inhumà: havia de lliurar dos actes cada mes i l'editorial Vicens Vives havia de publicar les traduccions. El resultat no va satisfer el traductor. «Per començar, TV3 em donava molt poc temps i ho vaig haver de fer molt de pressa. Rellegint les traduccions, m'adonava que hi havia trossos que s'havien de corregir, hi havia errades». Afortunadament, més endavant, l'editorial Vicens Vives li va permetre de tornar a traduir totes les obres; en aquest cas, a la col·lecció blava de la mateixa editorial. Una bona colla d'obres d'aquesta col·lecció són traduccions fetes de cap i de nou; les altres han estat molt corregides, i les introduccions refetes i posades al dia. Però, finalment, Oliva ha quedat content del resultat.

Llegir Shakespeare avui

Traduir Shakespeare va permetre a Oliva conèixer l'autor i l'obra profundament, un goig que l'impulsà a donar-lo a conèixer. «Vaig escriure *Introducció a Shakespeare* després de la primera versió de les traduccions. Entremig de la primera versió i la segona». Fou el compliment d'un desig d'explicar tot de coses que havia anat aprenent durant el procés de traducció de les obres dramàtiques. Per bé que, de llibres sobre aquest autor, se n'han escrit molts, aleshores en llengua catalana potser no n'hi havia tants i encara menys que s'adrecessin no a un públic especialista o acadèmic, sinó a un de general, amant del teatre i de la literatura.

William Shakespeare és l'escriptor més cèlebre de tots els temps. És desconcertant les poques coses que se saben de la seva vida. «De la vida de Shakespeare, no en sabem pràcticament res. Fins i tot, hi ha gent que diu que no va existir. Com que és tan bo i va escriure tantes obres, la gent no s'ho creu. Però, ara, darrerament, s'ha demostrat que sí que va existir i que és l'autor d'aquestes trenta-set obres». En canvi, a l'època era popular. Com a mínim, se sap que les seves obres «es representaven i el teatre era sempre ple». No obstant això, hem de tenir present que l'interès per la vida privada dels escriptors i per relacionar-la amb la seva obra és un fet molt recent, que en aquella època, a diferència de la nostra, era desconegut.

Oliva, en el seu assaig, prevé no només de les lectures que volen establir relacions de causa i efecte entre la vida i l'obra, sinó que també, i encara amb actitud més vigilant, de les lectures ideològiques que, des del seu punt de vista, moltes vegades el que han aconseguit és oferir una visió molt reduccionista de l'obra de Shakespeare. Per això, a parer seu, la millor manera d'acostar-se a Shakespeare és llegint-ne l'obra directament, sense prejudicis.

Si pot ser amb una bona traducció, anotada.

Segons el traductor, a Catalunya no estem gaire avesats a llegir textos teatrals i, tant en aquest llibre com en les introduccions dels volums de la col·lecció blava de Vicens Vives, es percep aquesta voluntat de transmetre el plaer de llegir teatre i, concretament, les obres de Shakespeare. Moltes vegades, apel·la el lector a usar la facultat imaginativa. «No s'ensenya a llegir teatre. El teatre s'ha de llegir d'una altra manera. S'ha de llegir com si fossis en directe i veiessis la representació». Naturalment, la feina del traductor de teatre també demana aquesta reconstrucció imaginativa de la representació. «És una feina divertidíssima: abans de traduir s'ha de llegir. I, com que llegir teatre és imaginar-se'l representat, la traducció es basa molt en el fet que és un text representat».

Un altre aspecte rellevant és el de la llengua de traducció. Hem de pensar que el públic que assistia a la representació de les obres de Shakespeare en el seu temps tenia una immediatesa lingüística que ja no té el públic que veu les obres en anglès avui, però curiosament no passa el mateix amb les traduccions. «Això és molt interessant. Dos dels meus mestres, els germans Ferrater, tenien aquesta discussió sovint, molt abans de jo traduir Shakespeare. Recordo aquestes converses. Ells deien, tant l'un com l'altre, que una obra d'un segle com el xvi o el xvii, un text antic, no es podia traduir en català antic perquè no tenim competència lingüística del català antic. Que l'única solució, la recomanable i vàlida era traduir-lo al català actual. Això té un avantatge enorme per als lectors catalans, perquè la distància entre el text i ells és la mateixa que hi havia al segle xvi entre el text i els lectors o espectadors de les obres, cosa que no passa amb els lectors o espectadors anglesos d'avui quan llegeixen les obres o les veuen representades».

Traduir: entre la transparència i l'opacitat

Oliva, quan tradueix una obra, sempre té les traduccions que se n'han fet a mà. No només per consultar-les, sinó també «perquè si faig la mateixa que no sembli que sigui copiada». Fruit d'aquest coneixement de les versions d'un mateix text a diferents llengües, al capítol «Llegir Shakespeare» de la seva *Introducció*, proposa uns exercicis molt interessants de traducció comparada. En primer lloc, usa com a exemple les quatre primeres rèpliques de la primera escena del primer acte de *Romeo i Julieta*, entre els personatges Gregory i Samson. A continuació, mostra que no és possible fer-ne una traducció al peu de la lletra, tot desgranant el sentit literal de cada frase i el figurat. Llavors, ensenya com, a més, Shakespeare en té prou amb aquestes quatre rèpliques per caracteritzar els personatges (el grau d'intel·ligència), és a dir, per dir molt més de les paraules concretes que es diuen en realitat. Allò que hi ha implícit en allò que es diu explícitament. Això només és un exemple, però el lector ha de ser conscient –adverteix Oliva? que això no només passa en un fragment minúscul i anecdòtic, sinó en molts altres passatges crucials de les seves obres.

Tot seguit, Oliva acara el text original esmentat amb nou versions del mateix fragment de traductors diferents fetes en diverses llengües (castellà, francès, italià, català) i li serveix per parlar dels conceptes d'opacitat i transparència en una traducció. «És divertit de veure, oi? És interessantíssim. Vaig quedar fascinat amb aquestes quatre rèpliques. Els jocs de paraules s'han de refer en la pròpia llengua. S'han de fer de cap i de nou, perquè, si no, no tindrien sentit. Hi ha traduccions que són literals i no s'entenen». En altres paraules, hi ha versions que fan una rèplica literal de l'original i això esdevé un obstacle per a la comprensió del fragment. És per això que Oliva usa el concepte d'opacitat. Segons ell, les traduccions han de ser transparents, facilitar-ne la comprensió. Algunes, però, fan el contrari. «Hi ha traduccions que, justament pel fet de ser

literals, no s'entenen. Aquestes nou traduccions d'aquest fragment són molt divertides perquè totes són diferents. N'hi ha una de dolentíssima; no me'n recordo. Són fragments que s'han de refer del tot. El traductor ha d'avaluar si el sentit figurat és el que importa o si el que importa és el literal. Traduint has de decidir una de les dues coses. Això passa bastant sovint amb Shakespeare, sí. Amb molts autors moderns, no».

La grandesa de Shakespeare

Un dels trets més notables de Shakespeare i que Oliva destaca nombroses vegades és la seva capacitat d'innovació i el domini absolut dels gèneres teatrals i del llenguatge. «Per a mi, *Somni d'una nit d'estiu*, *Nit de Reis* i *Al vostre gust* són les tres millors comèdies. Les millors de Shakespeare i les millors de sempre. Són una meravella, totes tres. Costa fins i tot de triar quina de les tres. Potser triaria *Nits de Reis* perquè és molt bona». No només té una estructura perfectament travada, amb diàlegs enginyosos i equívocs que se succeeixen. És una obra que aborda la fràgil relació entre la realitat i el desig i com als humans ens costa de saber com som realment i la facilitat amb què caiem en l'autoengany. Però destaca també per les novetats que aporta al gènere. Per exemple, la crueltat amb què alguns personatges tracten Malvolio, un personatge força odiós, però pel qual el lector o l'espectador pot sentir compassió. «Aquesta crueltat excedeix el gènere de la comèdia i això s'ha d'atribuir a la llibertat de Shakespeare de fer el que volia». *Somni d'una nit d'estiu* és, d'ençà que es va estrenar al segle XVI, una de les comèdies més representades de Shakespeare. Narra –en quatre històries entreteixides, dominades pel poder de la màgia i la imaginació? els obstacles que han de superar els enamorats per tal de poder satisfer els seus desitjos. «Aquesta obra també té molta gràcia. Mescla, en una mateixa peça, personatges mitològics, el món dels artesans, el de les fades. És arriscadíssim fer aquesta barreja. En canvi, la llegeixes i ni te n'adones. Això només ho pot fer

Shakespeare».

De les tragèdies, a Oliva el fascina la bellesa de l'estructura, igual i diferent cada cop. «Quines tres grans obres!» –exclama el traductor referint-se a *Juli Cèsar*, *Hamlet* i *Rei Lear*. Tant *Juli Cèsar* com *Hamlet*, juntament amb *Macbeth*, formen part de les tragèdies anomenades de revenja o d'ordre, establertes per Northrop Frye. En aquestes tragèdies sempre hi ha una figura d'ordre, una (o més) d'usurpació i, finalment, una figura de restauració. La grandesa de Shakespeare es troba en el fet que, d'una banda, l'estructura és sòlida, sense elements arbitraris; i, de l'altra, que mai es repeteix, sempre posa el focus en una figura diferent (usurpació, restauració), i si la repeteix, mai de la mateixa manera. «Que bonic que és aquest esquema! Com que com a artista és únic, pot fer el que vol. Aquesta mena de repeticions són molt curioses, perquè les obres no tenen res a veure l'una amb l'altra; però, en canvi, hi ha un esquema intern que en pots extreure».

En el cas de *Hamlet* ens trobem davant de l'obra més llegida i més representada de totes les de Shakespeare i també de l'obra de la qual s'ha escrit i parlat més. Oliva s'hi ha referit com «un políedre diamantí capaç de reflectir infinitat de llums, segons com i on ens el mirem». La trama és força coneguda: l'espectre del pare de Hamlet se li apareix per dir-li que no va morir per causes naturals, sinó assassinat pel seu propi germà, que li va usurpar la corona. Això trastorna el protagonista que, situat al límit entre la follia i el seny, comença el dilatat procés de revenja i restauració de l'ordre. Oliva ens ajuda a descobrir com a cada lectura que fem de l'obra, podem endevinar-hi nous significats, noves capes de sentit. «Això és bastant general a totes les obres de Shakespeare, però a *Hamlet* de manera especial. I ho aconsegueix a través del llenguatge. És que ell, amb l'anglès, feia el que volia. El coneixement que tenia del llenguatge no s'explica. Fixa't que, potser, de nou-cents personatges que va crear, no n'hi ha cap que parli igual. Llavors, et preguntes, com s'ho ha

fet, això? Si a vegades en una obra contemporània n'hi ha dos que parlen igual! [riu]. És increïble. És tan gran, que sembla impossible que hi hagi hagut algú que ho hagi fet».

El rei Lear és una tragèdia del tot diferent de les altres. Potser perquè més que cap altra ens trobem en un àmbit quasi mític pel que fa a l'espai i al temps en què situa la història. La trama narra la caiguda en desgràcia d'un rei, foragitat, aïllat i desposseït de tot allò que havia estat seu. No obstant això, l'inici podria emparentar-se més amb el melodrama que no pas amb la tragèdia, però el talent de Shakespeare és tan hàbil que, fins i tot, d'un començament que pot semblar maldestre o dolent, acaba elaborant una gran obra. «*El rei Lear!* Aquesta deu ser la més gran, oi? Jo penso que és la millor, perquè és la que arriba més endins. Cada obra és un mirall per veure'ns a nosaltres mateixos i aquest deu ser el més potent. Totes les seves obres ho són, perquè és tot tan bo!, però si em diguessin, tria'n una, triaria aquesta».

Finalment, *La tempesta* és una obra també molt singular. Potser no és tan popular ni és de les més representades, però, en canvi, ha cridat l'atenció de molts lectors i directors, perquè és una de les poques que parteix d'un argument propi, atès que, generalment, Shakespeare per crear les seves obres es basava en diferents fonts i materials. No és ni una comèdia ni una tragèdia, sinó «un *romance*, un gènere que Shakespeare aborda en les quatre últimes obres i en què passen coses que no poden passar a la realitat. Tot i això, ho fa creïble. És molt difícil fer una cosa que no té res a veure amb la realitat i que sigui creïble. I ell ho aconsegueix». És un conte fantàstic que eleva un grau més la concepció barroca que veu el món com un escenari i a la inversa, fins a arribar a convertir la representació del món en una mena de somni dins del somni, a través del qual el lector o espectador pot adquirir la consciència de les capacitats i fragilitats de l'ésser humà.

Una visió moral i estètica

En resum, sigui en el gènere que sigui, comèdia, tragèdia o *romance*, Shakespeare sempre se supera a si mateix. Sempre investiga una nova possibilitat. No ofereix mai una visió moralista del món. Això no vol dir que aquest mestre no ofereixi el que en paraules d'Oliva és una visió moral i estètica. La diferència és significativa i és la que distingeix els grans artistes, siguin escriptors, pintors, músics, etc. «Shakespeare no moralitza mai. Si hi hagués moral a les seves obres, semblarien sermons, però no ho són. Això no vol dir que el lector no pugui copsar-ne una moral. L'obra en si és un punt de referència del qual el lector pot treure aspectes morals. Cada lector treu els seus».

Salvador Oliva encara continua retocant el corpus dramàtic de Shakespeare per deixar la feina més polida. «No crec que tradueixi més perquè vull llegir», comenta al final de l'entrevista i, alhora, es mostra orgullós d'haver pogut fer aquesta tasca: «Quan vaig veure tots els Shakespeare a Londres tenia trenta anys. Després em van encarregar les traduccions i ja no l'he deixat més. Sempre ha estat una part de la meua vida. Afortunadament! Perquè és el millor que m'ha passat professionalment».

